

Н. Моневъ.

Пъсень.

Я подай ми, мамо, медена цафара,
 Пъсень да запѣя — и нова, и стара,
 Та да ми отлитне горе презъ чукари,
 Вредомъ да я чуютъ — млади, още стари.
 Всѣкому сърдцето сладко да затопли,
 Скърби да замлъкнатъ, ядове и вопли;
 Сълзи да пресъхнатъ, душа да отдъхне,
 Черна мисълъ, мале, въ коренъ да изсъхне...

Наспорилъ е Господъ всичко на земята —
 Пращатъ съ плодъ обилень вредъ по насъ полята —
 Де погледнешъ, мале, — медъ и златно жито,
 А все пакъ човѣкътъ не живѣй честито:
 Братъ си брата звѣрски издалеко дебне,
 Въ джоба му да бръкне — все за смѣтки дребни.
 И какво оставя на свѣта по-късно?
 — Кървави пжтеки, черно дѣло, мръсно!...

Дай я, мамо, дай я, дай я да засвирия,
 Пъсень да отлитне татъкъ задъ баира,
 Птичка да приглася горе въ висинитъ,
 Долу да се чуе — долу въ низинитъ....

Л. Пѣвцовъ.

Прости!

Въ усилни дни, кога се давяхъ
 Въвъ грижи за насъщень хлѣбъ,
 Азъ често моя дългъ забравяхъ,
 Родино хубава, къмъ тебъ.

Нехаенъ въ твоитъ страдан'я,
 Безсиленъ въ твоята беда,
 Разбитъ отъ подли злодеян'я
 На твои глупави чеда,

Пропусната печатна грѣшка, която трѣбва да се поправи. — Въ стихотворението „На нивата“, страница 4, книга 6 на „Цѣлина“, редъ втори на края думата **трепна** да се чете **прежна**.
 Редакцията.